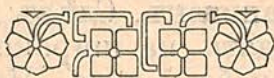

Замлъкна днесъ тѣлото ти тлѣнно,
Но свѣтла дия ти остави,
Коя слѣдимъ ще неизмѣнно,
Коя родътъ ни ще прослави.
Безъ покривъ днесъ сме ний безъ тебе,
Но ти калѣ ни и напжти,
Да крачимъ съ горда вѣра въ себѣ...
Дълбокъ поклонъ днесъ прѣдъ прахътъ ти!

Почивай въ миръ, светецо роденъ
И твоятъ духъ отгорѣ нека
Да бди надъ наши край свободенъ
Отъ нинѣ чакъ дори до вѣка!

Люб. Бобевски.

Есень.

Обруленъ листъ.

Прѣзъ хубавъ слънчевъ день, когато топлитѣ лжчи игра-
яха по дърветата, единъ златистъ листъ се откъсна и отлетѣ.

Подгоненъ отъ лекия сутриненъ вѣтрецъ той забѣга отъ
мѣсто на мѣсто и тихо зашумѣ:

„Свърши се живота! Колко радостенъ бѣ, а сега всичко
за винаги отлетѣ!

Не ще се радвамъ на слънцето и не ще ме милватъ лж-
читѣ му златисти.

Ахъ, никога, не ще се върне живота за мене!